

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206626
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122206626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.800 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 15Csp/109/2022-89 zo dňa 19.1.2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 15Csp/109/2022-102 zo dňa 14.3.2023 takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, t.j. výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 100 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinstančného aj odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 450 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % počítaných z prisúdenej istiny (výrok II.) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 1.800 eur z dôvodu, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9Csp/4/2022 bol úspešný v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľných zmluvných podmienok (základné konanie). Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20.4.2022.

V základnom konaní súd prvej inštancie, okrem určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru určil neprijateľnosť týchto zmluvných podmienok:

„V prípade omeškania klienta s úhradou splátky je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 5 Eur v prípade prvej upomienky a 12 Eur v prípade druhej a ďalšej upomienky.“

„V prípade omeškania klienta je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 17 Eur.“

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia si za porušenie práva spočívajúceho v určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov uplatnil 600 eur a za každú zmluvnú podmienku si taktiež uplatnil po 600 eur, čo spolu predstavuje sumu 1.800 eur.

Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Považuje ju za formulárovú a všeobecnú, z ktorej nevyplývajú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznať uplatnený nárok. Žalovaný uviedol, že žalobca odôvodňuje žalobu len tým, že bol v základnom konaní úspešný, pričom v tomto konaní súd rozhodol rozsudkom pre uznanie. Návrh žalobcu považuje za nedôvodný a rovnako neprimeraný. Žalobca v podanej žalobe nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa žalovaný porušil. Žalobca nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky a v čom vidí odôvodnenosť výšky uplatneného nároku až v hodnote 1.800 eur. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia pre druhú stranu sporu.

4. Súd prvej inštancie pri odôvodnení uplatneného nároku uviedol, že žalobca aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9Csp/4/2022, v ktorom nebola súdom spochybnená dôvodnosť žaloby, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania, pričom ako to žalobca v replike sám uvádza, je nepochybne zrejmé, že spotrebiteľ bol porušenie jeho spotrebiteľských práv nútený brániť sa základnom konaní, a teda podstúpiť súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný.

Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019). Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, považoval súd prvej inštancie finančné zadosťučinenie vo výške 450,- Eur. Táto čiastka zodpovedá o niečo menej ako jednej tretine požadovanej sumy 1.800 Eur. Žalovaný v pôvodnom konaní uznal nárok žalobcu, v dôsledku čoho súd rozhodol rozsudkom pre uznanie v celom rozsahu. Žalobca v základnom konaní musel svoj nárok uplatniť súdnou cestou. Priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 450,- Eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverových zmlúv závadne konal. Preto súd priznal žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 450,- Eur. Keďže si žalobca uplatňoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.800,- Eur a súd mu priznal sumu 450,- Eur, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobca bol úspešný čo do základu uplatneného nároku, ktorý závisel od posúdenia súdu a pri výpočte trov konania bude vychádzať z výšky priznanej istiny.

5. Proti výrokom I. a II. tohto rozsudku podal odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nedôvodné a nepodložené v priznanej výške. Poukázal na to, že predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 9Csp/4/2022, ktoré je podkladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, bolo výlučne vyhlásenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok. Predmetné konanie však bolo umelo a nehospodárne iniciované, nakoľko žalobca ako klient na žalovanej úverovej zmluve žiadne splátky odo dňa 11.09.2014 neuhrádzal, úverová zmluva bola v čase podania žaloby

ukončená a to v zmysle Uznesenia Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp.zn. 28C/178/2015, ktoré bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom (súčasným žalovaným). Žalobca bol v postavení žalovaného zastúpený rovnakým právnym zástupcom ako v konaní vedenom pod sp.zn. 9Csp/4/2022, ktorý tým pádom vedomosť o ukončení zmluvy už v čase podania žaloby v konaní vedenom pod sp.zn. 9Csp/4/2022 musel mať.

Tvrdenia žalobcu o právnej neistote a psychickom napätí z výsledku konania vedeného pod sp.zn. 9Csp/4/2022 preto vyznievajú maximálne ironicky a zavádzajúco. Uvedené konanie nemožno označiť inak ako za špekulatívne zneužívanie inštitútu na ochranu spotrebiteľa, čo jednoznačne zákonná úprava ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nemala za cieľ dosiahnuť.

Taktiež žalovaný poukázal na to, že vyplýva nutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti. Pokiaľ aj súd v predchádzajúcom konaní vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žalobcovi mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (na ktoré sa však pri podpise úverovej zmluvy žalobca slobodne a vážne zaviazal). Ani táto „ujma“ mu však nevznikla, nakoľko uhradil len samotnú istinu poskytnutého úveru a následne prestal splátky uhrádzať. Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol, ani inak nešpecifikoval. Je preto nedôvodné a neadekvátne zamieňať inštitút bezdôvodného obohatenia s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru.

Je potrebné poukázať na to, že účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže ani v zmysle vyššie citovaných rozhodnutí slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem.

V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku, čo vyplýva už zo samotného pojmu tohto inštitútu. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pocítoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia v hodnote 1.800 eur (súdom priznanej 450 eur). Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 450 eur považujeme za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

Na základe uvedeného preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania.

6. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu, pričom jediným kritériom je jeho primeranosť, čo súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj odôvodnil. Primeranosť sumy 450 eur považuje žalobca vzhľadom na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušených spotrebiteľských noriem za evidentne danú. Žalobca poukázal na to, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na financom trhu a napriek množstvu rozsudkov vydaných proti žalovanému, neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ale ani pre zrušenie napadnutého rozsudku, preto ho podľa § 388 CSP

zmenil. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.06.2024 (§ 219 ods. 3 CSP).

8. Vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa žalobca aktívne v pôvodnom konaní domáhal svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnil v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, teda žalobca v danom prípade nemusí preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V základnom konaní sa žalobca úspešne domohol svojich práv tým, že súd v základnom konaní určil, že úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň a určil neprijateľné zmluvné podmienky.

9. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia priznanej súdom prvej inštancie (450 eur), túto považuje odvolací za neprimeranú. Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobcu, ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohacovanie sa spotrebiteľov, resp. na kompenzáciu ich majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

10. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia dôvodné. Žalobca musel brániť svoje spotrebiteľské práva podaním žaloby, pričom už samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ničím ďalším neodôvodnil. Odvolací súd poukazuje na to, že základné konanie bolo ukončené rozsudkom pre uznanie, preto sa javí ako paradoxné odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie (bod 17 odôvodnenia), kde je uvedené, že žalobca bol vystavený nedôvodne psychickému vypätiu a právnej neistote. Žalobca neuviedol, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivým okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobcu boli porušené, a preto mu vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to však, že mu patrí v takej výške, ako to sám požadoval, resp. v akej mu tento nárok priznal súd prvej inštancie.

11. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že nie je zjavné, ktoré konkrétne právne predpisy žalovaný porušil, tak aj keď v základnom konaní bolo rozhodnuté rozsudkom pre uznanie, v odôvodnení ktorého súdu uvedie len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre uznanie nároku, tak to neznamená, že žalovaný neporušil právne predpisy na ochranu spotrebiteľov, a iba z dôvodu, že žalovaný uznal v základnom konaní nárok žalobcu, nemožno konštatovať, že k porušeniu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nedošlo.

12. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd prihliadal na všetky vyššie citované okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 100 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi

satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia základného súdneho konania a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Žalobca zároveň žiadne iné okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku dôkazmi nepreukázal. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil len skutočnosť úspešného uplatnenia práv žalobcu v základnom súdnom konaní. Vo všeobecnosti podanie žaloby a vedenie súdneho sporu každého zaťažuje, keďže sa jedná o zodpovednosť za svoje dôkazy a tvrdenia a za prípadný jeho negatívny výsledok. Preto je výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 eur postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie.

13. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené preto napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 388 CSP zmenil tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie a v prevyšujúcej časti odvolací súd nárok žalobcu zamietol.

14. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobcu treba považovať za plne úspešného, keďže mal úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška tohto plnenia závisela, výlučne od úvahy súdu. Napriek tomu, že výška finančného zadosťučinenia bola odvolacím súdom znížená, žalobca bol v odvolacom konaní úspešný čo sa týka základu nároku, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom výška náhrady účelných trov konania bude vypočítaná z prísúdenej istiny súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).